

РЕШЕНИЕ

№ 24261

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8964** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на М. М. - Полицейски орган при 04 Районно управление /РУ/ – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чрез упълномощен представител – юрк. Г. против Решение № 3526 от 30.07.2024г., постановено по анд № 8532/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 16-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице № 2283з506/25.05.2023г. на полицейски орган на 04 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР на М. К. П. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - „задържане под стража за срок до 24 часа“.

С касационната жалба се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните и надлежно приобщени към делото доказателства. Оспорва се приетото от съда, че частично е спазено изискването за форма на заповедта с аргументи, че актът съдържа всички изискуеми реквизити, включително достатъчно пълно описание на фактическите и правни основания за задържането. Изразено е и становище, според което към момента на задържане полицейският орган е имал достатъчно данни за извършване на престъпление по чл.131, ал.1, т.5а от НК, с оглед на това, че е

образувано досъдебно производство. Иска се оспореното решение да бъде отменено и обжалваната заповед да бъде оставена в сила. Направено е и алтернативно искане – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатското възнаграждение, поискано от другата страна.

Ответникът по касационното оспорване – М. К. П., чрез процесуалния си представител адв. В.Т. с два писмени отговора оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното решение да бъде потвърдено. Прави искане за присъждане на разноски за двете инстанции и възражава за прекомерност на претендираните от органа разноски.

Касаторът и ответникът не се явяват в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неправилност на обжалваното решение и за основателност на касационната жалба. Сочи, че правната квалификация и словесното изписване са достатъчни и моли решението да бъде отменено.

Предмет на касационно оспорване е Решение № 3526 от 30.07.2024г., постановено по анд № 8532/2023г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което подлежи на обжалване. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

При извършената служебна проверка по чл.218, ал.2 от АПК на съдебното решение касационната инстанция намира, че касационната жалба е основателна.

С решението си СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

Около 22,50ч. на 25.05.2023г., полицейски орган докато изпълнявал служебните си задължения в района на [населено място] задържал М. К. П., която била отведена в 04 РУ-СДВР, където ѝ бил извършен и личен обиск. Преди това, на 20.02.2023г. срещу нея било образувано досъдебно производство /ДП/ за престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК. Полицейският орган издал заповед за задържане на П. с рег. № 228зз506/25.05.2023г. за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР с посочено фактическо основание за задържането „домашно насилие във връзка с чл.131, ал.1, т.5а НК“. Заповедта била надлежно връчена на задържаното лице, което се разписало за това. П. била освободена в 17,10 часа на 26.05.2023г.

В следствие срещу жалбоподателката бил внесен обвинителен акт за извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр. чл.130, ал.2 от НК /касаещо и деяние от 24.05.2023г./, което в разпоредителното заседание на 28.11.2023г. по нохд № 13116/2023г. 10-ти състав на СРС е върнато на прокурора за отстраняване на съществени процесуални нарушения в ДП.

За да отмени заповедта за задържане на лице районният съд е приел, че тя не съдържа всички законови реквизити - макар в нея да е посочено правното основание за нейното издаване, а именно това по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е посочено фактическото основание за задържане на П.. Според мотивите на съда в заповедта единствено е посочена правната квалификация на евентуално извършеното престъпление по чл.131, ал.1, т. 5а от НК и уточнението, че се касае за „домашно насилие“, но това е крайно

недостатъчно, тъй като не са посочени конкретни факти, включително дата, място и действия на задържаното лице, които да бъдат приети за вероятно извършване на престъпление.

Дори да се възприеме хипотезата на районния съд за непосочено фактическо основание съгласно ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на Република България /което е задължително за всички до отмяната му/ мотивите при постановяване на един акт могат да бъдат изложени в придружаващ акта документ по преписката, както и, че това обстоятелство не води до опорочаване на заповедта.

В тази насока е постановено и решение по дело С-608/21г., което според чл.633 от ГПК, е задължително за всички съдилища и учреждения в България. С решението си СЕС приема че:Чл. 6, § 2 от Директива 2012/13/ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършване на престъпление, вкл. информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаване от свобода или в кратък срок след началото на същото, и че: Чл. 6, § 2 от Директива 2012/13/ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършване на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си.

В случая безспорно е установено, че преди задържането на лицето е било образувано досъдебно производство. Задържаното лице може да получи информация за фактите по обвинението и правната им квалификация при привличането му като обвиняем или в хипотезата, когато разследващият орган привлече лицето като обвиняем със съставяне на протокола за първото действие по разследване. По настоящото дело няма никакви данни кога П. е привлечена като обвиняема и запознала ли се е с обвинението. В сходни случаи се съставя докладна записка във връзка със задържането, а за конкретния случай най-вероятно е налице и разпореждане от разследващия орган за задържането, но доказателства в тази насока също не са събрани.

Процесуалният ред за разглеждане на жалбата срещу заповедта за задържане е този на чл.145 и сл. от АПК, тъй като задържането по чл.72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка, а актът, с който тя се налага, е индивидуален административен акт. Несъбирането на относимите и необходими доказателства представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Затова ако страните не представят такива съдът сам следва да ги събере.

Изложеното налага обжалваното решение да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане следва да бъдат събрани доказателства за образуването на наказателното производство; за момента, в който П. е привлечена като обвиняема; с какви документи е била запозната при задържането ѝ и след това до освобождаването ѝ. Едва след събиране на необходимите за изясняване на спорните факти доказателства, следва да се извърши нов правен анализ с оглед разрешенията, дадени в ТР и в решението на СЕС. Ако се установи, че информацията за задържането е била предоставена на задържаното лице в най – кратки срокове, следва да се прецени мотивираността на акта и съответствието

му с материалния закон и с целта на закона.

При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските за водене на делото в АССГ.

Така мотивиран, XXIV-ти касационен състав на Административен съд – София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3526 от 30.07.2024г., постановено по нахд № 8532/2023г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: